

ת"פ 37868/07 - מדינת ישראל נגד מהדי טרבייה

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 37868-07 מדינת ישראל נ' טרבייה
תיק חיזוני: 300700/2016

בפני כבוד השופט זיו אריאל
מ雅思ימה
נגד
נאשם מהדי טרבייה

החלטה

בפני בקשה לביטול כתב אישום.

כתב האישום וטענות הצדדים:

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירה עושק (בניגוד לסעיף 431 לחוק העונשין). על פי הנטען בכתב האישום, הנאשם שימש במועדים הרלבנטיים כאח אחראי במחלקה לנפרולוגיה (ילדים) בבית חולים בחיפה. המטלוננטה התנדבה במחלקה. נטען בכתב האישום, כי הנאשם ניצל את מגבלותה הקוגניטיבית של המטלוננטה, ושכנע אותה לרכוש עבورو מוצרים בעלי ערך, מבלתי שישלים למטלוננטה את תמורהם.

2. טרם ניתן מענה לכתב האישום. תחת זאת, הודיעה ב"כ הנאשם כי בכוונתה לעותר לביטול כתב האישום בשל טענות מקדימות. הצדדים הגיעו טענותיהם בכתב. אקדמי ואצ"ן כי לאחר שהתקבלה תגבות המ雅思ימה, ביקשה ב"כ הנאשם לקבוע מועד לשם מסירת תשובה לתגבות המ雅思ימה. אפשרתי לسنגורית להגיש תגובה בכתב, אולם בהודעתה מיום 19.2.12 הודיעה ב"כ הנאשם כי היא מותרת על מסירת תגובה, וזאת על מנת שלא לחשוף את קו הגנת הנאשם במלואו.

3. לטענת הנאשם, עיון בחומר החקירה מלמד על פגמים בהליך החקירה ובפגיעה מהותית בהגנתו של הנאשם ובהחלטת המ雅思ימה להעמיד את הנאשם לדין - גרסת ההגנה לא נחקירה, המטלוננט לא עומתה עם ממצאים מהחקירה המתילים ספק באמינות גרסתה, לא נחקרו נסיבות הגשת התלונה ולא נחקרו עדים מהותיים אשר יש בעדותם כדי לשפוך אור על התנהלות המטלוננט, ועוד. בתוך כך מונתה ב"כ הנאשם רשימה ארוכה של מחדלי חקירה ושל פעולות חקירה אשר, לשיטת הנאשם, היה על

היחידה החקורת לבצע טרם סיום החקירה [ר' סעיף 28 לבקשת ביטול כתוב האישום].

4. בנוסף, נטען כי המאשימה נהגה בנאשם בחוסר הגינות, משלא ערכה לו שימוש טרם החלטה להגיש את כתוב האישום. אולם, בגין העבירה המיוחסת לנאשם לא **קיימת חובת שימוש**, אולם לתביעה קיימ שיקול דעת אם לעורוך שימוש לנאשם טרם הגשת כתוב אישום המיחס לו עבירות עוון. השיקולים אם לעורוך שימוש טרם הגשת כתוב אישום בעבירות עוון - מפורטים בהנחיית פרקליט המדינה מספר 14.21. נטען, כי **שיקולים אלו** מティים את הקפ' לטובות ערכית שימוש לנאשם, טרם ההחלטה אם להעמידו לדין.
5. עוד נטען, כי המשטרה נמנעה מלחקור חלק מעדי התביעה, בחשד כי אף הם ביצעו עבירה דומה, שכן הם ציינו בעודותם כי קיבלו מתנות מהמתלוונת. בכך יש משום הפרה של עקרון השוויון, ואכיפה בררנית פסולה ביחס לנאשם.
6. במסגרת בקשתה לביטול כתוב האישום, עתרה ב"כ הנאשם להורות למאשימה להעביר לידי את "פירוט כל תיקי החקירה בגין עבירות עושק, בנסיבות הדומות למקרהנו, וכתיבי האישום שהוגשו בעבירה הנ"ל" [סעיף 42 לבקשת ביטול כתוב האישום]. נטען, כי בדיקה במאגרים משפטיים מעלה כי פסק' הדין העוסקים בעבירת עושק - אינם רבים. מרביתם ישיים, וחלקם עוסקים בנסיבות חמורות יותר מעניינו של הנאשם. נכון לשנת 2017, לא נסגרו תיקים בגין עבירות עושק בהסדר מותנה [לפי סעיף 67(א)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי]. עובדה זו מלמדת כי אכיפת הדין בעבירת העושק - נדירה. בכך יש כדי להוות ראייה המבוססת את הסעיף המבוקש - נתונים אודות תיקי החקירה שנפתחו בחשד לרבות עושק ואשר הוגשوا בהם כתבי אישום, וכן פרטים אודות אלו שלא הוגשו לגיביהם כתבי אישום, לרבות תמצית החלטות הסגירה או ההחלטה שלא לפתח בחקירה [סעיף 46 לבקשת ביטול כתוב האישום].
7. לבסוף, נטען כי מחדלי החקירה הרבים, הימנעות מקיים שימוש שמייע, הפגיעה בעקרון השוויון והתנהלות מגמתית של הרשות החקורת - מהוות דוגמאות לפגמים שנפלו, ואשר בכוומם להביא לביטול כתוב האישום נגד הנאשם. בנוסף, נטען כי למשעים המיוחסים לנאשם אין אופי פלילי מובהק, וראוי היה להשאים לדין במסגרת הליך אזרחי.
8. המאשימה מתנגדת לבקשת, על כל חלקיה.
9. לעניין הטענה בדבר מחדלי החקירה, נטען כי התמונה המוצגת הינה חלקית בלבד, ולא ניתן על סמכה לקבוע שזכותו של הנאשם להליך הוגן - נפגמה. עוד נטען כי יש לדחות לגופה את הטענה בדבר מחדלי החקירה, ולחלופין, נטען כי מדובר במקרים אשר אינם מהותיים.
10. אשר לטענה בדבר אי קיום שימוש לנאשם טרם הגשת כתוב האישום - השיבה המאשימה כי הזכות

לשימוש בטרם הגשת כתב אישום בגין עבירות עוון - הינה חריג. נסיבות האירוע ובצירוף העובדה כי ירידת המחלוקת בתיק אינה סבוכה ואיינה מעלה שאלה משפטית מיוחדת - עמדו בבסיס החלטת המאשימה שלא להעניק זכות לשימוש. עוד נטען כי לאחר הגשת כתב האישום, ולבקשת ההגנה, התקיימה פגישה בה הוועלו טענות ההגנה בפני המאשימה, טענות אלו נבחנו אולם לא היה בהן כדי להצדיק חזרה מכתב האישום.

11. אשר לטענה כי המשטרה נקטה באכיפה בררנית משלא נחקרו באזירה עובדי מחילקה אחרים אשר קיבלו מתנות מהמתלוננת - המאשימה השיבה כי הטענה אינה נסמכת על בסיס ראייתי איתן וכי יש מקום להבחן בין עניינו של הנאשם לבין עניינים של יתר העדים - הן בנוגע לumedat המתלוננת, הן בנוגע לשווי הכספי [כיסויים למכשירי טלפון - בעניינים של אחרים; מכשירי טלפון ומחשב נייד - בעניינו של הנאשם], והן בנוגע לבסיס הראייתי בשאלת אם מדובר במתנות אשר ניתנו על ידי המתלוננת [כמו בעניינים של אחרים] או ביצוע רכישות בתואנה כי קיבל החזר כספי על הרכישה [כמו בעניינו של הנאשם].

12. ביחס לבקשת הנאשם לקבל נתונים אודוטים תוקי חקירה אחרים - השיבה המאשימה כי לא הונחה תשתיית ראייתית ראשונית שבכוחה לסתור את חזקת התקינות המנהלית. נטען כי הבקשה אינה אלא "משמעות". בנוסף, נטען כי גם שמיוחסת לנายน עבירות עסק, הרי שמדובר בעבירות מרמה - שלושה מקרים בהם שכנע הנאשם לרכוש עבורו מוצרים בתואנה שווה. מקרים מסוג זה - רבים ומגוונים [פורטו הליכים בהם יוחסו לנאים מעשים דומים, אף פורטו הליכים בהם הוגש כתבי אישום והורשו נאים בעבירות עסק].

13. ביחס לטענה כי יש להחיל בעניינו את דוקטרינת הביקורת המנהלית - נטען כי המעשים המיוחסים לנายน נושאים אופי פלילי מובהק. לתביעה מסור שיקול הדעת לשקל אם יש מקום להסתפק בהליכים אחרים, שאינם במסגרת ההליך הפלילי. המאשימה בchnerה וסקלה את מכלול הנתונים, ואין לקבל את הטענה לפיה נפל פגם של אי סבירות בהתנהלות המאשימה.

דין והכרעה:

14. לאחר שנתי דעתו לטענות הצדדים, נחה דעתך כי דין הבקשה להידחות.

15. אזכיר תילה מושכלות יסוד: הסעד המבוקש בבקשת שפנוי הינה ביטול כתב האישום, נוכח קיומן של "טענות מקדימות" [ובקשר זה ר' סעיף 149 לחוק סדר הדין הפלילי]. טענות מקדימות, מעצם מהותן, מכונות נגד **ניהול ההליך** ולא נגד **האשמה** המיוחסת לנายน בכתב האישום. הדבר בטענות אשר מקומן הטבעי הוא לפני הפתיחה בבירור ענייני של האשמה המיוחסת לנายน.

עוד יש לזכור בהקשר זה, כי לא כל פגם משפטי שנפל בהליך הפלילי - מוביל בהכרח לביטול כתוב האישום וביטול ההליך. תוצאה זו שמורה אף למקרים בהם נפל פגם אשר גרם לנאשם לעיוות דין.

.16 בעניינו, את עיקר יהבו משליך הנאשם על הטענה, כי קמה לו טענת "הגנה מן הצדק". לעניין זה אזכיר כי דוקטרינת הגנה מן הצדק מעוגנת בסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי._CIDOU, גם לאחר עיגונה הסטטוטורי של הגנה זו בחוק סדר הדין הפלילי - הרי שה מבחנים המהותיים לקיומה של טענת "הגנה מן הצדק" הינם אלו אשר נקבעו בהלכת בורוביץ [ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורובי, פ"ד נט (6) 776]. בהלכת בורובי נקבע מבחן תלת-שלבי לבחינת טענת הגנה מן הצדק: בשלב הראשון - זיהוי הפגמים ועוצמתם (במנוחת שאלת אשמה או חפות); בשלב השני - האם בקיומו של ההליך הפלילי חרף הפגמים, יש משום פגעה חריפה בתחשוש הצדק וההגינות; בשלב השלישי - יש לבדוק אם לא ניתן לרפא את הפגם באמצעותים נוספים יותר, מלבד ביטול כתוב האישום.

טענות הנאשם יידונו להלן, לפי סדרן.

מחדי חקירה:

.17 דומני כי בעניין זה מקידימות טענות הנאשם את זמן. CIDOU, המועד הרואו לבחון את עצם קיומם של מחדי חקירה, ואת משקלם - הוא בסופו של ההליך, כאשר בפני בית המשפט הונחה תשתיית ראייתית, והתמונה נפרשה בפניו. כך למשל יתכונו מקרים בהם על אף קיומם של מחדי חקירה, יווכח בית המשפט לדעת, כי התשתיית הראייתית הקיימת - מספקת להוכחת אשמו של הנאשם מעבר לספק סביר. בעניין זה נקבע למשל בע"פ 5633/12 נימן נ' מדינת ישראל (10.7.13):

"**בהתנחת תשתיית ראייתית מספקת להוכחת אשמו של נאשם, הרי שאין בקיומם של מחדי חקירה, כשלעצמם, כדי להביא לזכותו של הנאשם.** בحينת טענות הנוגעות למחדי חקירה תעשה בשני שלבים: תחילה יש לבחון אם מדובר כלל במחלה חקירה. רק אם המענה לשאלת הראותה הוא חיוב, יש לבחון את השאלה, האם בשל מחדי החקירה הנטען - נגעה יכולתו של הנאשם להתמודד כראוי עם חומר הראיות אשר עמד נגדו, עד כי קיימן חשש ממשי כי הגנתו קופחה, כמו גם זכותו להליך הוגן. בჩינה זו נעשית, תוך שיקול המחדלים הנטען אל מול התשתיית הראייתית שהונחה בפני הערכאה הדינונית".

ברי, כי בחינה שכזו אינה ניתנת לביצוע בשלב זה של ההליך, בו עדים טרם העידו, ראיות טרם הוגשوا, ואף מענה לכותב האישום - טרם ניתן. בנסיבות אלו, בהעדר בסיס עובדתי מתאים ובשלב זה של ההליך, לא ניתן להורות על ביטול כתוב האישום בשל מחדי חקירה נטען.

משכך, אף לא מצאתי לנכון להיכנס לגוף של טענות ביחס להימנעות היחידה החוקרת מלבחן אפיון חקירה מסוימים ולחקר עדים כאלה או אחרים [ור' עוד בהקשר זה ע"פ 4906/09 **אלגברי נ' מדינת ישראל** (24.1.2010)].

עריכת שימוש, טרם הגשת כתב האישום:

18. בהליך הפלילי קמה לחשוד הזכות להשמע טענותיו בפני התביעה, טרם זו קיבלה החלטה על הגשת כתב אישום נגדו. זכות זו אינה מוחלטת, והיא תחומה בגדרי סעיף 60א' לחוק סדר הדין הפלילי. בצדק ציינה ב"כ הנאשם, כי **חובה לעורך שימוש** טרם הגשת כתב אישום - מוטלת על התביעה אך ורק בעבירות מסווג פשע, אינה חלה על עבירות מסווג עוון או חטא.

19. על אף שהובט שימוש אינה חלה על עבירות מסווג חטא ועוון, נקבע בהנחיית פרקליט המדינה מספר 14.21, כי יתכונו נסיבות שיצדיקו מתן אפשרות שימוש בעבירות מסווג זה, בין היתר לאור שיקולים שונים, וביניהם נסיבות ייחודיות של ביצוע העבירה, מאפיינים ייחודיים של החשוד, קיומו של אינטרס ציבורי מוגבר בבחינה ממצאה של ההצדקה להעמדה לדין (למשל, כאשר החשוד הינו נשא משרה ציבורית) ובמקרים בהם התשתית הראיתית סבוכה באופן מיוחד, חריגה בהיקפה או שאלות משפטיות מורכבות.

20. לא מצאתי כי בהתנהלות המאשימה נפל פגם באשר להחלטה שלא לעורך לנאשם שימוש טרם הגשת כתב האישום. ודאי שכן מדובר בפגיעה בשורשו של עונין ואשר פוגע באפשרות לקים משפט הוגן. בהקשר זה ר' רע"פ 5629/13 **פלאチ נ' הוועדה המקומית מגדל העמק** (15.10.2013):

"אני תמיד דעים עם עמדתן של הערכאות הקודמות, לפיהן, אין להורות, בנידון דין, על ביטולו של כתב האישום, בשל אי קיומו של שימוש. ראשית, וכי שציינו הערכאות הקודמות, סעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, המugen בחקיקה את הזכות לשימוש, מתייחס אך ורק לנאים ביצוע עבירות מסווג "פשע", בעוד שה המבקש הואשם בעבירות מסווג "עוון", כהגדרתן בסעיף 24 לחוק העונשין, התשל"ג-1977. לפיכך, אין לקבל את טענותיו של המבקש, כי באירוע שימוש הופרה זכותו להיליך הוגן, שכן מלכתחילה לא הייתה כל חובה חוקית לעורוך לו שימוש".

עוד יש לחת את הדעת לטענת המאשימה, כי לאחר הגשת כתב האישום ולבקשת ב"כ הנאשם, נערכה במשרדי המאשימה פגישה בה השמיעה ב"כ הנאשם את הטענות העומדות בבסיס הבקשה להורות על ביטול כתב האישום. אמנם, לא הרוי "שימוש בדיעבד" כהרוי שימוש טרם הגשת כתב אישום. ואולם, בתי המשפט ראו לא פעם באפשרות לעורך "שימוש בדיעבד" ככח המכירה ומתקנת את הפגם של ארייכת שימוש טרם הגשת כתב אישום [השוואה למשל רע"פ 9543/16 **מוחמד נ' מדינת ישראל**

.]. בג"ץ 5065/10 סאלם נ' פרקליט מחוז דרום ואח' (19.7.2010) ; בג"ץ 12.3.2017)

הדברים כאמור נאמרים כמעט בבחינת למעלה מן הצורך, שכן אין סביר כי בנסיבות העניין היה על המאשימה לעורוך שימוש לנאים, ואין סביר כי נפל פגם בהחלטה שלא לעורוך שימוש לנאים טרם הגשת כתב האישום בעניינו.

אכיפה בררנית:

.22. בכל הנוגע לטענת הנאשם כי היחידה החוקרת נקטה כלפי באכיפה בררנית שכן נמנעה מחלוקת באזירה עדים אחרים בפרשא אשר קיבלו אף הם דברי ערך מהמתلونת - סבורני כי דין הבקשה להידוחות, בשלב זה.

.23. על פי ההלכה, החלטת גורמי תביעה להעמיד לדין אדם אחד, ובמקביל להימנע מהעמדה לדין של אחר החשוד באותו פרשה - אינה מלמדת בהכרח על אכיפה בררנית. הוא הדיון ממקום בו מדובר עצם ההחלטה לחקר חשוד אחד באזירה, ולהימנע בה בעת מחלוקת באזירה מעורב אחר בפרשא. על הטוען כי מדובר באכיפה בררנית מוטל הנטול להראות, כי הבחנה בין החשודים היא פסולה או שרירותית [השוואה ע"פ 15/2015 הרוש נ' מדינת ישראל (20.4.2016); ע"פ 6833/14 נפאע (31.8.2015)]. בהקשר זה יודגש כי אין הכרח שהנאשם יקבע על מנת פסול בבסיס החלטת המאשימה/היחידה החוקרת,DOI בקיומה של תוכאה מפליה [השוואה ע"פ 8551/11 סלכני נ' מדינת ישראל (12.8.2012)].

.24. ואולם, יש להדגיש כי הרשות השלאונית נהנית מחזקת חוקיות [ר' בג"ץ 6396/96 זקון נ' ראש עיריית באר שבע, פ"ד נג (3) 289], ועל הטוען טענת אכיפה בררנית מוטל הנטול להפריך חזקת חוקיות זו, ולהניח לצורך כך תשתיית עובדתית מבוססת.

.25. אף זאת נזכיר - רק בהתקיים פגמים חמורים בהתנהלות הרשות -טענת "אכיפה בררנית" תקיים לנאים גם טענה של הגנה מן הצדוק. ובמקרים בהם הפגם אינו חמור, ניתן יהיה לרפאו בדרך מתונה יותר (כגון - הקלה בעונש).

.26. בענייננו, לא הונחה בפני תשתיית ראייתית כלשהיא. ממילא, ובשים לב לשלב המקדמי בו מצוי ההליך, לא העידו בפני הגורמים המומונים על החקירה, ועל כן אין בפני כל ראייה (במבחן מטענה) המלמדת על אבחנות בסיסד העובדתי בין הנאשם לבין עניינים של מעורבים אחרים וудים אחרים שמסרו את גרסאותיהם בפרשא. לאור זאת, אין בידי לקבוע בשלב זה כי הבדיקה שנערכה בין הנאשם לבין אחרים - הינה אבחנה פסולה. ברי, כי במצב דברים זה אף לא ניתן לקבוע כי נפל פגם כלשהו בהתנהלות המאשימה, לא כל שכן לקבוע את משקלו של הפגם, את השלכותו ואת יתר התנאים לקבלת טענה של "הגנה מן הצדוק", כפי שפורטו לעיל. בהקשר זה אחזר ואזכיר, כי גם קבלתה של טענת אכיפה בררנית

aina mobilha b'hakra libitul k'tab aishom, shkn tzo'achah zo shmorah l'makrims chrigim maoz, b'hem la nitan lerefa at ha'fagim ba'amzutim matonim yotzer [heshova u'f 8204/12 זלום ואח' נ' מדינת ישראל (15.4.2015)].

בקשה לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי

.27 לא מצאתי כי יש בטייעוני הנאשם, בשלב זה, כדי להצדיק מתן צו המורה למאשימה להעביר לידי ההגנה נתונם אודות תיקי חקירה שנפתחו בחשד לעבירות עושק, כתבי אישום בגין עבירה זו וכן תמצית החלטות שלא לפתח בחקירה או לא להגיש כתבי אישום בגין תיקי חקירה שנפתחו.

.28 לא הוצגה בפני תשתיית ראייתית מספקת על מנת לסתור את חזקת התקינות המנהלית, ורקים קושי להכריע בבקשתה לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי כבר בשלב זה, לפני שמייעת הראות ובטרם הונחה בפני אחיזה ראייתית כלשהי התומכת בעונת הנאשם בדבר נחיצות המידע המבוקש לשאלות שבמחלוקת [ואזcir] - השאלות שבמחלוקת נתמכוות בתשובת הנאשם לכטב האישום, וזה כאמור טרם ניתנה].

.29 הטענה בסיסה מייחס לרשות התביעה שיקולים זרים - בין אם בהחלטה לפתח בחקירה נגד הנאשם ובין אם בהחלטה להעמידו לדין - שיקולים אשר הביאו את רשות התביעה לנ��וט בהליך פלילי נגד הנאשם, בעוד שבמקרים דומים נמנעו הרשות מלהגיש כתבי אישום [השוואה בהקשר זה בג"ץ 6396/96 זקין נ' עירית באר שבע, פ"ד נג (3) 289; u'f 8551/11 סלכני נ' מדינת ישראל (12.8.2012); רע"פ 4355/08 לסקוב נ' מדינת ישראל (15.1.2010); u'f 6328/12 פרץ נ' מדינת ישראל (10.9.2013)].

.30 בעניינו, ב"כ הנאשם סומכת טענותיה על חיפוש במאגרי מידע משפטיים, ולטענתה לא ניתן למצוא "מרקמים רבים" בהם ניתן פסק דין העוסקים בעבירות העושק [סעיף 43 לבקשת הנאשם]. בכך לא בצדך צינה המאשימה, ובהתאםך על עניין סלכני שהובא לעיל, כי יש להצביע תחילת על קבוצת שווין עליה נמנעה הנאשם, ואשר בעניינים לא הוגש כתבי אישום. דומני, כי די בכך כדי להצדיק את דחיתת הבקשה בעניין זה. מכל מקום, איןני רואה כיצד ניתן למוד על קיומה של ראשית ראה בדבר אפליה או אכיפה ברננית רק על סמך הטענה כי לא נמצא פסיקה מרובה העוסקת בעבירת העושק. אזcir כי השיקולים העומדים בסיס הבחירה בסעיף החיקוק - רבים ומגוונים. מכל מקום, המדבר בפרורוגטיבה מובהקת המסורה לתביעה [השוואה u'f 66/88 מדינת ישראל נ' אפרתי, פ"ד מג (1) 847; רע"פ 6351/01 אטדי נ' התובע הצבאי הראשי (24.9.2001)].

.31 אף זאת אצין, בשולי הדברים, כי נראה שהיענות לבקשת ההגנה עלול להטיל מעמסה בלתי סבירה על המאשימה, שכן משמעותה היא איסוף נתונים בקנה מידה ארצי, ביחס למקרים רבים [שהיקפם אינם ידוע] בהם מצטיירת תמונה ראייתית של עבירות מרמה, סיוגם על פי המעשה המויחס והתשתיית הראייתית - לעבירות מרמה "כללית" או לעבירות העושק [שהרי, כמובן, יתכונו מקרים בהם המעשה עונגה הן על יסודות עבירת העושק והן על יסודותיה של עבירת מרמה אחרת]. ובכך הרי לא די, שכן גם لو הייתה המאשימה עומדת במללה זו, עדין היה על בית המשפט להכריע, ביחס לכל אחד מהתקיים האחרים - אם סיוג העבירה ביחס למעשים ולתשתיית הראייתית - היה נכון, אם ההחלטה בדבר סיגרת התקיים האחרים היא החלטה סבירה, אם נסיבות התקיים האחרים דומות או שונות לעניינו של הנאשם. לא זו תכלית הטענה בדבר אכיפה בררנית, ולא זו תכליתו של סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי. בהעדר תשתיית ראייתית מספקת הסודקים את חזקת התקינות המנהלית - אין סבור כי יש מקום לצלול אל נבci תhalb' קבלת החלטות של המאשימה ביחס לתקיים רבים אחרים, שאין בין בירור אשמתו של הנאשם ולא כלום.

.32 לאור האמור, לא מצאתי בשלב זה מקום להורות למאשימה להעבור לידי ההגנה נתונים כמפורט לעיל.

תחולת דוקטרינת הביקורת המנהלית:

.33 בצדκ הפנהה הסנגוריית לע"פ 6328/12 בעניין **פרץ** שצוטט לעיל, ביחס להחלטת בקורס מנהלית בפלילים [ביחס לטענת אכיפה בררנית] - וזאת במבחן מגדרי דוקטרינת "הגנה מן הצדκ". ואולם, השאלה העומדת להכרעה אינה אם ניתן, באופן תיאורתי, להחיל ביקורת מנהלית על ההחלטה להגיש כתוב אישום - אלא אם יש מקום, במקרה הקונקרטי שבפני, להחיל ביקורת זו ולהורות על ביטול כתוב האישום **כבר בשלב המוקדם**, בטרם שמיעת עדים, בטרם מענה לכתב אישום ובטרם הבאת ראיות. סבורני כי על שאלה זו יש להשיב בשלילה.

.34 איןני מחווה דעתה באשר **לאפשרות** החלטה של בקורס מנהלית על החלטת המאשימה להגיש כתוב אישום במקרה שבפני. סבורני, כי טרם בשלו התנאים להכריע בעניין זה, ולא ניתן לקבל החלטה בשלב כה מוקדם של ההליך. לשם הדוגמא בלבד - ב"כ הנאשם טוענת כי נפלה שגגה בהחלטת המאשימה להעמיד לדין את הנאשם, בין היתר נוכח העובדה כי לא נתנה משקל ראוי לפגמים שנפלו בהליך החקירה. ברו, כי לא ניתן לקבל או לדחות טענה זו, טרם ישמעו בפני עדויות ויובואו בפני ראיות - או אז ניתן יהיה לקבוע אם בכלל נפלו פגמים בהליך [ובהמשך - מה משקלם, האם בגיןם נגרם עיוות דין לנאשם, וכיוצא ב].

.35 סוף דבר, אף בעניין זה סבורני כי טיעוני ב"כ הנאשם מקדימים את זמנו, ואין מקום להורות בשלב זה על ביטול כתוב האישום.

נוכח האמור, אני סבור כי דין הבקשה לביטול כתוב האישום - להידחות. הוא הדיון, בשלב זה, ביחס לבקשת הנאשם מכח הוראת סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי.

לפיכך, נקבע המשך דיון, לקבלת מענה מפורט לכותב האישום ולדין לפי סעיף 144 לחוק סדר הדין הפלילי,
ליום ראשון, 24.3.19, שעה 11:30.

הנאשם מזוהה בדבר חובת התיאצבותו לדיוון.

המציאות תעביר את העתק ההחלטה לצדים.

ניתנה היום, י"ט אדר א' תשע"ט, 24 פברואר 2019, בהעדת
הצדדים.